

Република Србија
УПРАВНИ СУД
8 У 9692/11
04.04.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судиским саветником Ксенијом Ивановић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Ул. ... број ..., изјављеној против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекција Београд, Улица др Александра Костића бр. 9, 02/1 број: 155791 од 05.05.2011. године, у предмету остваривања права на нов износ старосне пензије, у нејавној седници већа одржаној дана 04.04.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала за град Београд, број решења 181.1-2 00176/11 од 14.01.2011. године, број досијеа 006320. Ожалбеним решењем, одлучујући по захтеву А.А. из ..., за остваривање права на нов износ старосне пензије, у ставу првом диспозитива, мења се решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале за град Београд, број 181.7-1 01254/08 од 06.10.2008. године, број досијеа 006320; ставом другим диспозитива, именованом кориснику старосне пензије одређен је од 01.12.2010. године, нов износ старосне пензије у месечном износу од 36.202,66 динара, с тим да је пензија усклађена са 14,13% за октобар 2008. године; ставом трећим диспозитива, утврђено је да пензијски стаж за одређивање новог износа пензије износи 01

година, 03 месеца и 10 дана, те да ће се исплата пензије вршити од 01.12.2010. године, уз обрачун исплаћених износа пензија по решењу број 181.7-1 01254/08 од 06.10.2008. године, број досијеа 006320, а корисник права је дужан да сваку промену пријави у року од 30 дана од дана настале промене, која је од утицаја на право или обим коришћења тог права и жалба не одлаже извршење решења.

Тужилац у тужби, коју је поднео Управном суду дана 15.08.2011. године, оспорава законитост решења туженог органа из свих законом предвиђених разлога. У тужби понавља жалбене наводе и поново истиче да је оспорено решење донето на основу члана 42. Споразума о социјалном осигурању између Савезне Републике Југославије и Босне и Херцеговине, Међународни уговор бр.7/03, који је потписан 2003.године, те како је тужилац стекао право на пензију 1995.године, то је тужени орган на конкретну правну ствар ретроактивно применио пропис, на који начин је повредио Уставом и Законом стечена права тужиоца. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, као и да у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар, тако што ће својом пресудом уместо решења туженог извршити законит обрачун пензије у износу од 85% уместо 78,62%, што у новчаном износу износи 5.000,00 динара по месецу, па ће наложити туженом да исти износ исплати почев од дана пензионисања од маја месеца 1995. године, па до коначне исплате.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима, оценом оспореног решења, навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да исти није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, те стога нису испуњени услови за његов поништај, па тиме ни за

могућност да овај суд у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је тужиоцу утврдио нови износ старосне пензије у смислу члана 121. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, а у вези са чланом 257. став 1. истог закона.

Наиме, првостепени орган је поступајући по захтеву тужиоца од 13.04.2006. године, за остваривање права на нов износ старосне пензије, утврдио да је решењем број 6320 од 16.10.2008. године, тужиоцу утврђено право на старосну пензију од 29.01.1998. године, да се запослио односно обављао самосталну делатност по основу које је обавезно осигуран на територији Републике и у осигурању је био најмање годину дана, па испуњава услове из члана 121. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, на поновно одређивање пензије, те да је након утврђеног права на пензију осигурање престало 13.04.2006. године. На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени орган је у смислу одредбе члана 80. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, тужиоцу ускладио пензију, као у диспозитиву ожалбеног решења.

На основу овако утврђеног чињеничног стања и по оцени Управног суда, правилно је првостепени орган, ожалбеним решењем заменио решење број 6320 од 06.10.2008. године, имајући у виду чињеницу да је тужиоцу решењем број 6320 од 30.11.2010. године, утврђен нов износ старосне пензије применом Споразума о социјалном осигурању између Савезне Републике Југославије и Босне и Херцеговине (међународни уговор број 7/03) у смислу члана 42. став 1. наведеног споразума. Наиме, одредбом члана 42. Споразума о социјалном осигурању између Савезне Републике Југославије и Босне и Херцеговине („Службени лист СЦГ-међународни уговори“, број 7/03), који је ступио на снагу 01.01.2004. године, прописано је да пензије које су од 06.03.1992. године до дана ступања на снагу овог Споразума, утврђене према правним прописима једне државе уговорнице уз урачунавање пензијског стажа навршеног према правним прописима друге државе уговорнице, носиоци ће, по службеној дужности, поново одредити и обрачунати износ

пензије применом одредаба овог Споразума, при чему се правноснажност донетог решења неће сматрати препреком за поновно одређивање.

Суд је оценио, као неосноване, наводе тужиоца да је оспореним решењем тужиоцу повређено његово стечено право, јер из списка предмета произлази да је за пензијски стаж остварен у Босни и Херцеговини, тужиоцу признато право на сразмерни део старосне пензије, па у складу са наведеним Споразумом, тужиоцу је правилно одређен нов износ старосне пензије за пензијски стаж остварен у Републици Србији, чији износ је утврђен у складу са Законом о основама пензијског и инвалидског осигурања, који је важио у време остваривања права на старосну пензију.

Оцењени су и остали наводи тужиоца, али суд налази да исти не доводе у сумњу законитост оспореног решења, а законитост решења туженог од 04.05.2011. године, 06.05.2011. године и 23.06.2011. године, је предмет оцене у предметима Управног суда У. 9083/11, У. 9693/11 и У. 9694/11.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 04.04.2012. године, 8 У 9692/11

Записничар
Ксенија Ивановић, с.р.

Председник већа – судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КО